

COLUMN 17 december 2022 – Respect voor hulpverleners. Toch?

Vandaag geen opsomming in overtreffende trap met voorbeelden van de wanstalige wijze waarop superdombo's om gaan met onze hulpverleners. Ik doe het niet. Ik vertik het. Op verjaardagen lijkt het wel een nieuwe vorm van nationale sport. En dan vooral op zijn hardst afgeven op willekeurig welke doelgroep die met de kop boven het maaiveld uitkomt. Of überhaupt nog een kop heeft om nog ergens bovenuit te steken. Ik zei het al; ik ga dat niet doen.

In de tijd dat ik nog het lef had om raadslid te willen zijn, werden mij de meest uiteenlopende vragen gesteld. "Wie mijn held was". Ik reageerde nors, dat ik niet van de heldenverering was. Had genoeg dweepers gezien die botte angst voor verbale handigheid, verwarden met het bij een persoon aanmeten van een heldenstatus. Ik bleek helaas niet blind voor de uitwassen aan grensoverschrijdend gedrag die dat veroorzaakte. Het schijnt nog te mogen. Zelfs twintig jaar na dato nog. En nee, geen column over dit onderwerp. Ik heb dat destijds één op één geregeld. Het werkt wat verstoring op de carrièremogelijkheden. Maar ach, het leven is een kwestie van keuzes maken.

Maar goed, ik dwaal af. Mijn held was (zo bleek na zelfanalyse) een Haagse brandweerman. En niet om de voor de hand liggende redenen van uitslaande branden temmen.

Het was de tijd dat de Haagse brandweer overging van gemeentelijke dienst, naar de veiligheidsregio. Alsof je kind uit huis gaat. Er moeten afspraken gemaakt. Want je hebt er daarna namelijk geen reet meer over te zeggen. Ik maakte me vooral druk over zaken die in de sfeer van goed werkgeverschap liggen. Zwaar beroep, VUT, vroegpensioen, opgebouwde vrije dagen. Ik vroeg de ondernemingsraad het hemd van het lijf. In die tijd vertegenwoordigde de OR alle ambtenaren. Dus ook de brandweer.

Uiteindelijk leek het me toch beter, om naar de kazernes te gaan. Miste de bezieling. Ik werd warm ontvangen en ingewijd in het nut van 'de grote kraan', perslucht en rusttijden. De discussie spitste zich toe op aanrijtijden, bezuinigingen. Volksvertegenwoordiger zijn, is vooral bepalen welke randvoorwaarden leidend zijn en keuzes maken.

Er lagen diverse voorstellen voor. Eigenlijk botweg bezuinigen. De bezetting deels invullen met vrijwilligers. Of het werken in wisselende ploegsamenstelling. In die tijd was aan boord plaats voor een standaardploeg van zeven man. Bevelvoerder, chauffeur/pompbediener, aanvalsploeg van twee man, een waterploeg van ook twee man. En een stagiair. Opleiden werd in die tijd nog gezien als vanzelfsprekend. Als investering in de toekomst van het vak.

Andere voorstellen, naast langjarig doorwerken, bezuinigen op de contributie voor de sportschool. Ik roep het nog maar even in herinnering: brandweerman is een zwaar beroep, waarbij je vooral zo lang mogelijk fit moet blijven.

En de politiek meest voorgekauwde: werken in wisselend samengestelde ploegen en soms met één man minder op de wagen. De kaasschaafmethode. De bezuiniging via inleveren op zogenaamde luxe. Moet je eens voorstellen dat we aan politieke partijen met meer dan vier zetels, het voorstel doen dat ze wel toe kunnen met een zetel minder...

Alles behouden bleek niet haalbaar. Er moest bij de overdracht van dienst, bezuinigd worden. Ik sprak met zoveel mogelijk kompels. Vaak tijdens hun pauze, dat was vaak tijdens het eten. Dat is alsof je bij een familie van zeven, aan tafel wordt genodigd. Velen zien hun maten vaker dan hun eigen gezin. Vanwege de drie dagen op, twee dagen af diensten, leven de gezinnen vooral hun eigen regelmaat.

Mijn 'enquête van mogelijkheden' legde ik aan ieder lid van de koppel voor. Een van de mannen van de aanvalsploeg reageerde aangebrand. Ik zette door, eiste antwoord. Hij verwees me naar zijn maat, laat hem maar voor mij antwoorden. Verbluft viel ik stil. Hallo zeg, ik zit hier voor jou. Niet voor mezelf. Voelde me volkomen te kakken gezet. Rustig, kwam uiteindelijk zijn beleefde reactie. "Ik heb geen verstand van politiek. Mijn maat wel. Hij waagt iedere dag zijn leven voor mij, met mij. We zijn een team. Hij zal nooit iets besluiten wat slecht voor me is". In mijn hart ging het licht aan.